Kohtulahendite kogumik

EUROOPA KOHTU OTSUS (kuues koda)

20. november 2019*

Eelotsusetaotlus – Vabadusel, turvalisusel ja õigusel rajanev ala – Sisserändepoliitika – Perekonna taasühinemise õigus – Direktiiv 2003/86/EÜ – Artikli 5 lõige 4 – Perekonna taasühinemise taotlust puudutav otsus – Otsuse tegemise tähtaja järgimata jätmise tagajärjed – Elamisloa automaatne väljastamine

Kohtuasjas C-706/18,

mille ese on ELTL artikli 267 alusel Raad voor Vreemdelingenbetwistingeni (välismaalaste asjade halduskohus, Belgia) 8. novembri 2018. aasta otsusega esitatud eelotsusetaotlus, mis saabus Euroopa Kohtusse 14. novembril 2018, menetluses

X

versus

Belgische Staat,

EUROOPA KOHUS (kuues koda),

koosseisus: kohtu asepresident R. Silva de Lapuerta (ettekandja) kuuenda koja presidendi ülesannetes, kohtunikud L. Bay Larsen ja C. Toader,

kohtujurist: G. Hogan,

kohtusekretär: A. Calot Escobar,

arvestades kirjalikku menetlust,

arvestades seisukohti, mille esitasid:

– Belgia valitsus, esindajad: C. Pochet, M. Jacobs ja P. Cottin, keda abistasid *advocaat* C. Decordier ja *advocaat* T. Bricout,

– Poola valitsus, esindaja: B. Majczyna,

– Euroopa Komisjon, esindajad: C. Cattabriga, M. Condou-Durande ja G. Wils,

arvestades pärast kohtujuristi ärakuulamist tehtud otsust lahendada kohtuasi ilma kohtujuristi ettepanekuta,

on teinud järgmise

* Kohtumenetluse keel: hollandi.

otsuse

1 Eelotsusetaotlus puudutab nõukogu 22. septembri 2003. aasta direktiivi 2003/86/EÜ perekonna taasühinemise õiguse kohta (ELT 2003, L 251, lk 12; ELT eriväljaanne 19/06, lk 224) tõlgendamist.

2 Taotlus on esitatud Afganistani kodaniku X-i ja Belgische Staati (Belgia riik) vahelises vaidluses, mis puudutab viimase keeldumist rahuldada X-i taotlus viisa väljastamiseks perekonna taasühinemise eesmärgil.

Õiguslik raamistik

Liidu õigus

3 Direktiivi 2003/86 põhjenduses 6 on märgitud, et „[p]erekonna kaitseks ning pereelu loomiseks või hoidmiseks tuleks ühiste kriteeriumide põhjal määrata kindlaks perekonna taasühinemise õiguse kasutamise materiaalsed tingimused“.

4 Direktiivi 2003/86 artiklis 1 on sätestatud:

„Käesoleva direktiivi eesmärk on määrata kindlaks perekonna taasühinemise õiguse kasutamise tingimused kolmandate riikide kodanikele, kes elavad seaduslikult liikmesriikide territooriumil.“

5 Direktiivi artikkel 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Käesolevas direktiivis:

[…]

c) *perekonna taasühinemist taotlev isik* – kolmanda riigi kodanik, kes elab seaduslikult liikmesriigis ja kes taotleb oma pereliikmete taasühinemist temaga või kelle pereliikmed taotlevad taasühinemist temaga;

d) *perekonna taasühinemine* – liikmesriigis seaduslikult elava kolmanda riigi kodaniku pereliikmete sisenemine sellesse liikmesriiki ja seal elamine, et perekond jääks kokku, olenemata sellest, kas peresuhted tekkisid enne või pärast kõnealuse kolmanda riigi kodaniku sisenemist sellesse liikmesriiki;

e) *elamisluba* – liikmesriigi ametiasutuste poolt kooskõlas nõukogu 13. juuni 2002. aasta määruse (EÜ) nr 1030/2002, millega kehtestatakse ühtne elamisloavorm kolmandate riikide kodanikele [EÜT 2002, L 157, lk 1; ELT eriväljaanne 19/06, lk 3], artikli 1 lõike 2 punkti a sätete kohaselt väljastatav luba selle kohta, et kolmanda riigi kodanik tohib seaduslikult viibida selle liikmesriigi territooriumil;

[…]“.

6 Direktiivi 2003/86 artikli 3 lõikes 5 on sätestatud:

„Käesolev direktiiv ei mõjuta liikmesriikide võimalusi soodsamate sätete vastuvõtmisel või säilitamisel.“

7 Direktiivi artikkel 4 on sõnastatud järgmiselt:

„1. Liikmesriigid lubavad vastavalt käesolevale direktiivile ning IV peatükis sätestatud tingimustele oma territooriumile siseneda ja seal elada järgmistel pereliikmetel:

a) perekonna taasühinemist taotleva isiku abikaasa;

[…]“.

8 Direktiivi artiklis 5 on ette nähtud:

„[…]

2. Taotlusele tuleb lisada peresuhteid ning artiklites 4 ja 6 ning vajaduse korral artiklites 7 ja 8 sätestatud tingimuste täidetust tõendavad dokumendid ning pereliikme(te) reisidokumentide tõestatud koopiad.

Liikmesriigid võivad selleks, et koguda tõendeid peresuhete olemasolu kohta, vestelda vajaduse korral perekonna taasühinemist taotleva isiku ja tema pereliikmetega ning viia läbi muid vajalikke uurimisi.

Perekonna taasühinemist taotleva isiku vallalise elukaaslase kohta esitatud taotluse läbivaatamisel käsitlevad liikmesriigid peresuhete tõestusena selliseid asjaolusid, nagu ühine laps, varasem kooselu, kooselu registreeritus, ning mis tahes muid usaldusväärseid tõendusmaterjale.

[…]

4. Liikmesriigi pädevad asutused teatavad taotluse esitajale oma otsusest kirjalikult võimalikult kiiresti ja igal juhul hiljemalt üheksa kuud pärast taotluse esitamise kuupäeva.

Taotluse läbivaatamise keerukusega seotud erandlikel asjaoludel võib esimeses lõigus osutatud tähtaega pikendada.

Eitav otsus tuleb põhjendada. Esimeses lõigus ettenähtud tähtaja jooksul otsuse tegemata jätmisest tulenevad tagajärjed määratakse kindlaks asjaomase liikmesriigi siseriiklikes õigusaktides.“

9 Direktiivi 2003/86 artikli 11 lõige 2 on sõnastatud järgmiselt:

„Kui pagulasel ei ole võimalik esitada peresuhet tõendavaid ametlikke dokumente, võtavad liikmesriigid arvesse muid tõendeid selle suhte olemasolu kohta, mida tuleb hinnata kooskõlas siseriikliku õigusega. Eitavat otsust ei tohi rajada üksnes tõendavate dokumentide puudumisele.“

10 Direktiivi artiklis 13 on sätestatud:

„1. Kohe, kui perekonna taasühinemise taotlus on rahuldatud, lubab asjaomane liikmesriik vastaval pereliikmel või vastavatel pereliikmetel oma territooriumile siseneda ja seal elada. Selle puhul tagab asjaomane liikmesriik nendele isikutele kõik võimalused nõutavate viisade hankimiseks.

2. Asjaomane liikmesriik annab kõnealustele pereliikmetele vähemalt üheaastase ajutise elamisloa. Elamisluba on võimalik pikendada.

3. Pereliikme(te)le antud elamisload ei kehti põhimõtteliselt kauem kui perekonna taasühinemist taotleva isiku elamisluba.“

Belgia õigus

11 15. detsembri 1980. aasta seaduse, mis käsitleb välismaalaste sisenemist riiki, riigis viibimist, riiki elama asumist ja riigist väljasaatmist (wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen) (*Belgisch Staatsblad*, 31.12.1980, lk 14584), põhikohtuasja asjaoludele kohaldatava redaktsiooni (edaspidi „15. detsembri 1980. aasta seadus“) artiklis 10 on sätestatud:

„§ 1 Kui artiklitest 9 ja 12 ei tulene teisiti, on õigus Belgia Kuningriigis viibida kauem kui kolm kuud järgmistel juhtudel:

[…]

4° niisuguse välismaalase järgmistel pereliikmetel, kellel on vähemalt 12 kuud olnud õigus elada Belgia Kuningriigi territooriumil piiramata aja jooksul või kellel on vähemalt 12 kuud olnud õigus sinna elama asuda. 12kuuline tähtaeg langeb ära, kui abielu või registreeritud kooselu oli sõlmitud juba enne seda, kui välismaalane, kelle juurde elama asutakse, saabus Belgia Kuningriiki või kui abikaasadel või kooselupartneritel on ühine alaealine laps. Kõnealused riigis viibimise laadi ja kestust puudutavad tingimused ei ole kohaldatavad, kui tegemist on välismaalase pereliikmega, kellel on lubatud viibida Belgia Kuningriigis artikli 49 § 1 lõigete 2 või 3 alusel või artikli 49/2 §-de 2 või 3 alusel isikuna, kellele on antud rahvusvaheline kaitse:

– tema välismaalasest abikaasa või välismaalane, kellega teda seob registreeritud kooselu, mis on Belgias võrdsustatud abieluga, ja kes tuleb elama koos temaga, tingimusel et mõlemad asjaomased isikud on üle 21-aastased. See vanusepiirang väheneb siiski 18. eluaastani, kui abielusuhe või registreeritud partnerlus on alanud enne selle isiku, kelle juurde elama asutakse, välismaalt Belgia Kuningriiki jõudmist;

[…]“.

12 15. detsembri 1980. aasta seaduse artikli 12*bis* §-s 2 on ette nähtud:

„Kui §-s 1 nimetatud välismaalane esitab taotluse Belgia diplomaatilisse või konsulaaresindusse, kelle tööpiirkonda jääb tema alaline elukoht või harilik viibimiskoht välisriigis, tuleb koos taotlusega esitada dokumendid, mis tõendavad, et välismaalane vastab artikli 10 §-des 1–3 nimetatud tingimustele, eelkõige arstitõend, millest nähtub, et ta ei põe mõnda käesoleva seaduse lisas loetletud haigust, ning karistusregistri väljavõte või samaväärne dokument, kui ta on vanem kui 18-aastane.

Taotluse esitamise kuupäevaks on kuupäev, mil vastavalt 16. juuli 2004. aasta rahvusvahelise eraõiguse seadustiku rakendamise seaduse artiklile 30 või rahvusvahelisele lepingule esitatakse selles asjas kõik tõendid.

Elamisloa taotluse asjas tehakse ja kuulutatakse otsus võimalikult kiiresti, kuid hiljemalt kuus kuud pärast lõikes 2 viidatud taotluse esitamise kuupäeva. Otsus tehakse kõiki toimikus sisalduvaid dokumente arvestades.

Kui artikli 10 §-s 5 sisalduv elatusvahendite olemasolu puudutav tingimus ei ole täidetud, peab minister või tema esindaja, võttes arvesse erivajadusi, mis on välismaalasel, kelle juurde elama asutakse, ja tema pereliikmetel, tuvastama, millised elatusvahendeid nimetatud isikud vajavad, et nende puhul ei tekiks avalike toetuste vajadust. Kõnealuse summa kindlaksmääramiseks võib minister või tema esindaja nõuda asjaomaselt välismaalaselt kõiki tarvilikke dokumente ja andmeid.

Taotluse hindamise keerukusest tulenevalt ja seoses uurimisega, mis puudutab tsiviilseadustiku artiklis 146*bis* nimetatud abielu sõlmimist või artikli 10 § 1 lõike 1 punktis 5 nimetatud kooselu tingimusi, võib minister või tema esindaja erandjuhtudel pikendada seda tähtaega põhjendusi sisaldava otsusega kaks korda kolme kuu võrra, kusjuures otsus tehakse taotlejale teatavaks.

Kui taotluse esitamise kuupäevast on möödunud kuuekuuline tähtaeg, mida võidi vastavalt lõikele 5 pikendada, tuleb väljastada elamisluba, kui otsust ei ole tehtud."

Põhikohtuasi ja eelotsuse küsimus

13 Afganistani kodanik X esitas 24. oktoobril 2013 Belgia saatkonnale Islamabadis (Pakistan) taotluse väljastada perekonna taasühinemise eesmärgil viisa, et asuda elama oma väidetava abikaasa F. S. M-i juurde, kes on Afganistani kodanik ja keda on Belgias pagulasena tunnustatud.

14 Gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (varjupaiga ja migratsiooni, sotsiaalse integratsiooni ja vaesuse vastu võitlemise riigisekretäri volitatud esindaja) jättis 16. juuni 2014. aasta otsusega selle taotluse rahuldamata, kuna X-i ja F. S. M-i abielusuhe ei olnud tõendatud.

15 Põhikohtuasja kaebaja esitas selle otsuse peale 24. juulil 2014 kaebuse eelotsusetaotluse esitanud kohtule, kelleks on Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (välismaalaste asjade halduskohus, Belgia). See kohus jättis 15. juuli 2016. aasta otsusega kaebuse rahuldamata.

16 Põhikohtuasja kaebaja esitas selle kohtuotsuse peale 22. augustil 2016 kassatsioonkaebuse Raad van Statele (kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu, Belgia).

17 Raad van State (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) tühistas 13. märtsi 2018. aasta otsusega eelotsusetaotluse esitanud kohtu 15. juuli 2016. aasta otsuse. Raad van State (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) leidis oma otsuses sisuliselt, et 15. detsembri 1980. aasta seaduse artikli 12*bis* §-s 2 ette nähtud tähtaja ületamine toob eranditult kaasa taotlejale riiki sisenemiseks loa ja elamisloa väljastamise, mistõttu põhikohtuasja kaebajale oleks pidanud sellise loa andma, olgugi et tema ja F. S. M-i abielusuhte olemasolu kohta esineb kahtlusi. Muuseas tuleb märkida, et Raad van State (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) saatis kohtuasja uueks arutamiseks eelotsusetaotluse esitanud kohtule.

18 Arutades uuesti Raad van State (Belgia kõrgeima halduskohtuna tegutsev riiginõukogu) saadetud kohtuasja, selgitas eelotsusetaotluse esitanud kohus, et talle on siduv Raad van State lahendus viimase 13. märtsi 2018. aasta kohtuotsuses, mis puudutab 15. detsembri 1980. aasta seaduse artikli 12*bis* § 2 kohaldamist. Kuna selle sättega on siiski üle võetud direktiivi 2003/86 artikli 5 lõige 4, on eelotsusetaotluse esitanud kohtul tekkinud kahtlus, kas selline lahendus on selle direktiiviga kooskõlas.

19 Eelotsusetaotluse esitanud kohus märgib siinkohal, et 27. juuni 2018. aasta kohtuotsuses Diallo (C-246/17, EU:C:2018:499) otsustas Euroopa Kohus seoses Euroopa Parlamendi ja nõukogu 29. aprilli 2004. aasta direktiivi 2004/38/EÜ, mis käsitleb Euroopa Liidu kodanike ja nende pereliikmete õigust liikuda ja elada vabalt liikmesriikide territooriumil ning millega muudetakse määrust (EMÜ) nr 1612/68 ja tunnistatakse kehtetuks direktiivid 64/221/EMÜ, 68/360/EMÜ, 72/194/EMÜ, 73/148/EMÜ, 75/34/EMÜ, 75/35/EMÜ, 90/364/EMÜ, 90/365/EMÜ ja 93/96/EMÜ (ELT 2004, L 158, lk 77; ELT eriväljaanne 05/05, lk 46), tõlgendamisega, et liikmesriigi pädevad asutused ei saa Euroopa Liidu kodaniku pereliikmele väljastada elamisluba automaatselt, kui selles direktiivis ette nähtud kuukuuline tähtaeg selle loa väljastamiseks on ületatud.

20 Nimetatud kohus rõhutab selles kontekstis sisuliselt, et 15. detsembri 1980. aasta seaduse artikli 12*bis* §-s 2 ette nähtud tingimustel kolmanda riigi kodaniku pereliikmele automaatselt elamisloa väljastamine viiks esiteks selleni, et nende kodanike pereliikmeid koheldakse soodsamalt kui liidu kodaniku pereliikmeid ning teiseks võiks see kahjustada direktiivi 2003/86 eesmärki, milleks on määrata kindlaks perekonna taasühinemise õiguse kasutamise tingimused kolmandate riikide kodanikele, kes elavad seaduslikult liikmesriikide territooriumil.

21 Nendel asjaoludel otsustas Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (välismaalaste asjade halduskohus) menetluse peatada ja esitada Euroopa Kohtule järgmise eelotsuse küsimuse:

„Kas direktiiviga 2003/86 – arvestades artikli 3 lõiget 5 ning direktiivi eesmärki kehtestada perekonna taasühinemise õiguse teostamise tingimused – on vastuolus riigisisene õigusnorm, mille kohaselt tõlgendatakse viidatud direktiivi artikli 5 lõiget 4 nii, et juhul kui ettenähtud tähtaja jooksul otsust ei tehta, on liikmesriigi asutused kohustatud väljastama asjaomasele isikule automaatselt elamisloa, ilma et eelnevalt oleks tuvastatud, kas isik liidu õiguse kohaselt Belgias elamise tingimustele tegelikult vastab?“

Eelotsuse küsimuse analüüs

22 Eelotsusetaotluse esitanud kohus soovib oma küsimusega sisuliselt teada, kas direktiivi 2003/86 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisene õigusnorm, mille kohaselt siis, kui alates perekonna taasühinemise taotluse esitamise kuupäevast kuuekuulise tähtaja jooksul ei ole otsust tehtud, peavad liikmesriigi pädevad asutused taotlejale väljastama automaatselt elamisloa, ilma et nad peaksid tingimata eelnevalt tuvastama, kas see isik vastvõtvas liikmesriigis elamise tingimustele liidu õiguse kohaselt tegelikult vastab.

23 Direktiivi 2003/86 artikli 5 lõike 4 esimesest lõigust nähtub sellega seoses, et otsuse perekonna taasühinemise taotluse kohta peab tegema võimalikult kiiresti ja igal juhul hiljemalt üheksa kuud pärast asjaomase liikmesriigi pädevatele asutustele taotluse esitamise kuupäeva.

24 Direktiivi 2003/86 artikli 5 lõike 4 kolmanda lõigu kohaselt määratakse selle tähtaja jooksul otsuse tegemata jätmisest tulenevad tagajärjed kindlaks asjaomase liikmesriigi riigisisestes õigusaktides.

25 Antud juhul selgub eelotsusetaotlusest, et põhikohtuasjas vaidlusaluses riigisiseses õigusnormis on ette nähtud kaudse heakskiitmise süsteem, mille kohaselt siis, kui alates perekonna taasühinemise taotluse esitamisest kuuekuulise tähtaja jooksul ei ole otsust tehtud, toob see eranditult kaasa taotlejale automaatselt elamisloa väljastamise.

26 Kuigi liidu õigusega ei ole vastuolus see, kui liikmesriigid kehtestavad kaudse heakskiidu või loa andmise süsteeme, ei tohi need süsteemid samas kahjustada liidu õiguse soovitavat toimet (27. juuni 2018. aasta kohtuotsus Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punkt 46).

27 Sellega seoses olgu märgitud, et kuigi direktiiviga 2003/86 taotletakse esiteks eesmärki soodustada perekonna taasühinemist (13. märtsi 2019. aasta kohtuotsus E., C-635/17, EU:C:2019:192, punkt 45), on direktiivi eesmärk teiseks vastavalt selle artiklile 1 koostoimes põhjendusega 6 määrata ühiste kriteeriumide põhjal kindlaks materiaalsed tingimused perekonna taasühinemise õiguse kasutamiseks kolmandate riikide kodanikele, kes elavad seaduslikult liikmesriikide territooriumil.

28 Mõiste „perekonna taasühinemine“ on määratletud direktiivi 2003/86 artikli 2 punktis d ning see kujutab endast liikmesriigis seaduslikult elava kolmanda riigi kodaniku pereliikmete sisenemist sellesse liikmesriiki ja seal elamist, et perekond jääks kokku, olenemata sellest, kas peresuhted tekkisid enne või pärast kõnealuse kolmanda riigi kodaniku sisenemist sellesse liikmesriiki.

29 Direktiivi 2003/86 artikli 4 lõike 1 kohaselt lubavad liikmesriigid vastavalt käesolevale direktiivile oma territooriumile siseneda ja seal elada perekonna taasühinemist taotleva isiku teatud pereliikmetel, kelleks eelkõige on tema abikaasa. Euroopa Kohus on otsustanud, et see säte paneb liikmesriikidele täpsed positiivsed kohustused, millele vastavad selgelt määratletud subjektiivsed õigused, sest see paneb neile kohustuse lubada perekonna taasühinemist taotleva isiku teatud pereliikmetel perekonnaga taasühineda direktiivis määratletud juhtudel ega jäta neile kaalutlusruumi (27. juuni 2006. aasta kohtuotsus parlament *vs.* nõukogu, C-540/03, EU:C:2006:429, punkt 60).

30 Mis puudutab siiski perekonna taasühinemise taotluse esitamise ja läbivaatamise menetluse norme, siis direktiivi 2003/86 artikli 5 lõike 2 esimeses lõigus on ette nähtud, et taotlusele tuleb lisada „peresuhteid tõendavad dokumendid“. Direktiivi artikli 5 lõike 2 teises lõigus on samuti sätestatud, et „[l]iikmesriigid võivad selleks, et koguda tõendeid peresuhte olemasolu kohta, vestelda vajaduse korral perekonna taasühinemist taotleva isiku ja tema pereliikmetega ning viia läbi muid vajalikke uurimisi“.

31 Mis pealegi puudutab pagulaste perekonna taasühinemist, siis nähtub direktiivi 2003/86 artikli 11 lõikest 2, et kui pagulasel ei ole võimalik esitada peresuhet tõendavaid ametlikke dokumente, võtab asjaomane liikmesriik arvesse muid tõendeid selle suhte olemasolu kohta.

32 Sellest tuleneb, et liikmesriigi pädevad asutused peavad asuma uurima, kas perekonna taasühinemist taotleva isiku või perekonna taasühinemise taotlusega hõlmatud tema pereliikme väidetud peresuhted on olemas.

33 Seega juhul, kui perekonna taasühinemise taotlus rahuldatakse, lubab asjaomane liikmesriik perekonna taasühinemist taotleva isiku pereliikmel territooriumile siseneda ja annab talle ajutise elamisloa direktiivi 2003/86 artikli 13 lõike 2 kohaselt.

34 Nendest kaalutlustest tuleneb, et liikmesriigi pädevad asutused peavad enne direktiivi 2003/86 alusel perekonna taasühinemisele loa andmist tuvastama asjakohaste peresuhete olemasolu perekonna taasühinemist taotleva isiku ja sellise kolmanda riigi kodaniku vahel, kelle jaoks perekonna taasühinemise taotlus on esitatud.

35 Neil tingimustel ei saa need asutused direktiivile 2003/86 tuginedes väljastada elamisluba kolmanda riigi kodanikele, kes ei vasta direktiivis kehtestatud elamisloa andmise tingimustele (vt analoogia alusel 27. juuni 2018. aasta kohtuotsus Diallo, C-246/17, EU:C:2018:499, punkt 50).

36 Antud juhul on liikmesriigi pädevad asutused – nagu selgub käesoleva kohtuotsuse punktidest 17 ja 25 – eranditult kohustatud põhikohtuasjas vaidlusaluse riigisisese õigusnormi järgi väljastama direktiivi 2003/86 kohase elamisloa perekonna taasühinemist taotlevale isikule, kui alates tema taotluse esitamisest on möödunud kuuekuuline tähtaeg, kuigi eelnevalt ei ole tuvastatud, et taotleja tegelikult vastab direktiivis 2003/86 selle saamiseks ette nähtud tingimustele.

37 Sellised õigusnormid kahjustavad direktiivi soovitavat toimet ja on vastuolus selle eesmärkidega, kuna nendega on lubatud elamisloa andmine direktiivi 2003/86 alusel isikule, kes ei vasta selle saamise tingimustele.

38 Eeltoodud kaalutlusi arvestades tuleb esitatud küsimusele vastata, et direktiivi 2003/86 tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisene õigusnorm, mille kohaselt siis, kui alates perekonna taasühinemise taotluse esitamise kuupäevast kuuekuulise tähtaja jooksul ei ole otsust tehtud, peavad liikmesriigi pädevad asutused taotlejale väljastama automaatselt elamisloa, ilma et nad peaksid tingimata eelnevalt tuvastama, kas see isik vastvõtvas liikmesriigis elamise tingimustele liidu õiguse kohaselt tegelikult vastab.

Kohtukulud

39 Kuna põhikohtuasja poolte jaoks on käesolev menetlus eelotsusetaotluse esitanud kohtus pooleli oleva asja üks staadium, otsustab kohtukulude jaotuse liikmesriigi kohus. Euroopa Kohtule seisukohtade esitamisega seotud kulusid, välja arvatud poolte kohtukulud, ei hüvitata.

Esitatud põhjendustest lähtudes Euroopa Kohus (kuues koda) otsustab:

Nõukogu 22. septembri 2003. aasta direktiivi 2003/86/EÜ perekonna taasühinemise õiguse kohta tuleb tõlgendada nii, et sellega on vastuolus riigisisene õigusnorm, mille kohaselt siis, kui alates perekonna taasühinemise taotluse esitamise kuupäevast kuuekuulise tähtaja jooksul ei ole otsust tehtud, peavad liikmesriigi pädevad asutused taotlejale väljastama automaatselt elamisloa, ilma et nad peaksid tingimata eelnevalt tuvastama, kas see isik vastvõtvas liikmesriigis elamise tingimustele liidu õiguse kohaselt tegelikult vastab.

Allkirjad